

GENESIS 27

Tööversioon, viimane uuendus 3.11.2022

Tõlkinud Urmas Nõmmik.¹ Lähtetekstiks on *Codex Leningradensis*'e tekst BHS-i väljaandes. Seda on korrigeeritud varasema tõenäolise, veel rikkemata teksti suunas. Ümarsulud (.) tähistavad mõttelisi täiendusi, nurksulud [.] lähtetekstile lisatud sõnu, ülakomad ‘.’ sõnade ümber märgivad parandatud teksti, lihtsalt ülakomad ‘’ ärajätu. Pärinimede kirjaviisi järgib „Heebrea keele transkriptsiooni soovituslikke reegleid eesti keeleruumi jaoks“, ilmunud teose *Mišnatraktaat „Sabat“* (Šabbat). Piibel kontekstis, 2. Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus, 2015, lisana (lk 140–148), vt ka <https://usuteaduskond.ut.ee/et/sisu/juhendid-ja-avalduste-vormid>. Tagasiside tõlkijale urmas.nommik@ut.ee.

1 Siis juhtunud, et Jitshák jäänud vanaks ja ta silmad tuhmunud (liiga), et näha. Siis kutsunud ta oma vanema poja Esávi ja ütelnud talle: „Mu poeg!“ Siis ütelnud ta talle: „Näe, mina!“ 2 Siis ütelnud ta: „Näe nüüd, olen vanaks jäänud. Ei tea ma oma surmapäeva. 3 Aga nüüd, võta oma jahiriistad: oma nooletupp ja oma vibu, ning mine väljale ja jahi mulle saak. 4 Ja tee mulle maitsev roog, nõnda nagu ma armastan, ja too see mulle. Siis tahan süüa, et mu hing sind õnnistaks, enne kui suren.“

5 Ja Rivká kuulis Jitsháki juttu oma pojale Esávile. Siis läinud Esáv väljale jahtima saaki 'oma isale'.

6 Ja Rivká ütles oma pojale Ja'akóvile, öeldes: „Näe, ma kuulsin su isa rääkivat su venna Esáviga, öeldes: 7 too mulle saak ja tee mulle maitsvat rooga. Siis tahan süüa ja sind õnnistada Jhvh palge ees enne mu surma. 8 Aga nüüd, mu poeg, kuula mu häält, millega mina sind käsin! 9 Mine nüüd karja juurde ja võta endale sealt kaks ilusat kitsetalle. Siis tahan teha neist maitsva roa su isale, nõnda nagu ta armastab. 10 Siis vii oma isale. Ja ta sööb, et ta sind sellega õnnistaks enne oma surma.“ 11 Siis ütles Ja'akóv oma emale Rivkále: „Näe, mu vend Esáv on karune mees, aga mina olen sileda nahaga². 12 Võib-olla katsub mu isa mind, siis olen ta silmis nagu pilkaja ja ma toon enda peale siunamise, mitte õnnistuse.“ 13 Siis ütles talle ta ema: „Minu peale tulgu su needus, mu poeg! Ah, kuula mu häält ja mine, võta (see) endale!“ 14 Siis läinud ta ja võtnud (selle) ja toonud oma emale. Siis teinud ta ema maitsva roa, nõnda nagu ta armastas. 15 Siis võtnud Rivká oma vanema poja Esávi rõivaid, väärtuslikke (riideid), mis olid tema juures majas. Siis riietanud ta oma noorema poja Ja'akóvi – 16 ja kitsetallede nahad kinnitas ta tema käte ja ta sileda 'kaela' külge³ – 17 ja andnud maitsva roa ja leiva, mille ta oli teinud, oma poja Ja'akóvi kätte.

---

¹ © Urmas Nõmmik, 2020.

² Sõna-sõnalt „sile mees“.

³ Sõna-sõnalt „kaela sileduse külge“.

18 Siis läinud ta oma isa juurde ja ütelnud: „Mu isa!“ Siis vastanud ta: „Ennäe, mina! Kes sa oled, mu poeg?“ 19 Siis ütelnud Ja’akóv oma isale: „Mina, Esáv, su esmasündinu. Tegin nõnda, nagu rääkisid mulle. Tule⁴ nüüd, istu! Ja söö mu saagist, et õnnistaks mind su hing.“ 20 Siis ütelnud Jitshák oma pojale: „Kuidas küll leidsid (selle) nii kiiresti, mu poeg!“ Siis ütelnud ta: „Sest Jhvh, sinu Jumal, saatis mulle ette.“ 21 Siis ütles Jitshák Ja’akóvile: „Tule nüüd lähemale, et saaksin sind katsuda, mu poeg. Kas sina oled mu poeg Esáv või mitte?“ 22 Siis tuli Ja’akóv oma isale Jitshákile lähemale ja ta katsus teda. Siis ütles ta: „Hääl on Ja’akóvi hääl, aga käed on Esávi käed.“ 23 Ja ta ei tundnud ära, et need käed olid ta venna Esávi käte moodi, karused. Siis õnnistas ta teda. 24 Siis ütelnud ta: „Sina oled mu poeg Esáv?“ Siis ütelnud ta: „Mina olen.“ 25 Siis ütelnud ta: „Too (see) mulle lähemale! Tahan süüa saagist, mu poeg, selleks et mu hing sind õnnistaks.“ Siis toonud ta talle lähemale talle ja ta söönud. Siis toonud ta talle veini ja ta joonud. 26 Siis ütelnud talle ta isa Jitshák: „Tule nüüd lähemale ja suudle mind, mu poeg!“ 27 Siis tulnud ta lähemale ja suudelnud teda. Siis tundnud ta tema riiete lõhna ja õnnistanud teda ning ütelnud:

„Vaata, mu poja lõhn
on nagu [puhta] välja lõhn
– mida on õnnistanud Jhvh. –

28 Ja andku sulle Jumal
taeva kastest
ja maa rasvast
ja vilja ja mahla küllust!

29 Teenigu sind rahvad
ja kummardagu sind hõimud!
Ole vägilaseks oma vendadele
ja kummardagu sind su ema pojad!
Su needjad olgu neetud
ja su õnnistajad olgu õnnistatud!“

30 Siis juhtunud, kui Jitshák oli lõpetanud Ja’akóvi õnnistamise: siis juhtunud, et kui Ja’akóv asunud just väljuma oma isa Jitsháki juurest, et ta vend Esáv tulnud oma jahilt. 31 Siis teinud ka tema maitsva roa ja viinud (selle) oma isale. Siis ütelnud ta oma isale: „Tulgu⁵ mu isa! Ja söögu ta oma poja saagist, et mind õnnistaks ta hing!“ 32 Siis ütelnud talle ta isa Jitshák: „Kes sa oled?“ Siis ütelnud ta: „Mina olen su poeg, su esmasündinu Esáv.“ 33 Siis värisenud Jitshák väga tugevasti ja ütelnud: „Kes oli siis see, kes oli jahtinud saagi ja tõi selle mulle? Ma sõin kõigest, enne kui sa tulid, ja õnnistasin teda. Õnnistatuks ta ka jääb.“ 34 [Siis juhtunud], et kui Esáv oli kuulnud oma isa sõnu, kaevanud ta väga valjusti ja kibedasti ning ütelnud oma isale: „Õnnista ka mind, isa!“ 35 Siis ütles ta: „Su vend tuli pettusega ja võttis su õnnistuse.“ 36 Siis ütles ta: „Kas seepärast pandigi talle nimeks Ja’akóv, et ta haaras mu kannast kaks korda: mu esmasünniõiguse võttis ta ja, näe, nüüd võttis ta mu õnnistuse.“ Siis ütles ta: „Kas pole sa mulle kõrvale pannud õnnistust?“ 37 Siis vastas Jitshák ja ütles Esávile: „Näe, sinust ülemaks olen teinud ta ja andnud talle kõik vennad sulasteks. Ja vilja ja mahлага olen teda toetanud. Aga sulle siis, mu poeg, mida saaksin teha?“ 38 Siis ütles Esáv oma isale: „Kas sul on ainult üks õnnistus, mu isa? Õnnista ka mind, mu isa!“ Siis tõstnud Esáv häält ja nutnud. 39 Siis vastanud ta isa Jitshák ja ütelnud talle:

---

⁴ Sõna-sõnalt „tõuse“.

⁵ Sõna-sõnalt „Tõusku“.

„Näe, maa rasvast
olgu (eemal) su elupaigad,
ja taeva kastest ta kohal!
40 Oma mõõgast pead elama
ja oma venda teenima!
Aga kui juhtub, et 'pingutad',
siis rebid lahti end ta ikkest
oma kaelas.“

41 Siis süüdistanud Esáv Ja'akóvi õnnistuse pärast, millega ta isa oli teda õnnistanud. Siis mõtelnud Esáv oma südames: „Lähenevad mu isa leinamise päevad. Tahan siis tappa oma venna Ja'akóvi.“ 42 Siis antud Rivkále teada ta vanema poja Esávi sõnad. Siis läkitanud ta (kellegi) ja kutsunud oma noorema poja Ja'akóvi ning ütelnud talle: „Näe, su vend Esáv haub kättemaksu⁶ sulle, tahtes sind tappa. 43 Aga nüüd, mu poeg, kuula mu häält ja tõuse! Põgene mu venna Laváni juurde Haráni. 44 Ja ela tema juures nii mõnedki päevad, kuni su venna raev pöördub, 45 kuni, tõesti, su venna viha pöördub sinult ja ta unustab, mida oled teinud talle. Siis ma läkitan (kedagi) ja lasen su sealt ära tuua. Miks peaksin kaotama teid mõlemat ühel päeval?“

---

⁶ Sõna-sõnalt „lohutab end (kättemaksuga) sulle“.